

děda a báby se strany mateřské, postarají-li se tito sami o jeho výživu, výchovu a ošacení. Bylo proto účinnost usnesení, jak shora uvedeno, odložiti. Rekursní soud nevyhověl rekursu děda a báby. Důvody: Mylný jest náhled stěžovatelů, že nemanželský otec není nikdy oprávněn, žádati, by mu dítě dáno bylo do vychování, a, že mu může uděleno býti právo, by dítě sám vychovával, jen na dobrozdání poručníka a s jeho svolením, nikoli však proti jeho vůli. Vždyť z ustanovení § 166 obč. zák., že i dítě, mimo manželství zrozené, má právo žádati na rodičích, by je podle svého jmění vyživovali, vychovávali a zaopatřili, plyne jasně, že zákon povinnost, nemanželské dítě vychovávat, ukládá oběma rodičům a že, když matka dítěte zemře, povinnost, je vychovávat, přechází na otce. Právě-li odstavec druhý § 166 obč. zák., že vyživovati nemanželské dítě povinen jest v první řadě otec, nestanoví tím, že by otec byl pouze povinen, náklady na výživu dítěte hraditi, a nevylučuje, by otec sám výživu dítěte obstarával. Má tudíž nemanželský otec nade vší pochybnost právo, není-li tu již matky dítěte, je sám vychovávat a sám u sebe vyživovati, čemuž nikterak na závalu není předpis § 216 obč. zák., dle něhož poručník má jako otec povinnost a právo, o vychování nezletilého pečovat, ježto poručník tuto povinnost a toto právo může bezvadně vykonávat i tehdy, když otec dítě ve svém vychování a ve své výživě má, vykonáváje dozor na obě.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl pro nedostatek podmínek § 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.

Čís. 230.

Bylo-li dovolání odmítnuto jako opožděné, čítá se lhůta § 409 c. ř. s. ode dne, kdy byl doručen rozsudek odvolacího soudu.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, R II 84/19.)

Prvý soud (okresní soud v Hranici) povolil usnesením ze dne 25. dubna 1919 exekuci k vydobytí 78 K 80 h. Rekursní soud vyhověl stížnosti dlužnice a zamítl návrh vymáhající věřitelky na povolení exekuce. Důvody: Ushesení nejvyššího soudu v Praze jako soudu dovolacího ze dne 1. dubna 1919 bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 18. dubna 1919. Rozsudek krajského soudu v Novém Jičíně jako soudu odvolacího ze dne 11. prosince 1918, dle něhož byla stěžovatelka Berta J. odsouzena k zaplacení útrat první stolice penízem 45 K 90 h a druhé stolice penízem 32 K 90 h, dohromady tedy 78 K 80 h do 14 dnů pod exekuci, nabytý tedy právní moci odmítnutím dovolání Berty J-ové nejvyšším soudem a sice ohledně Berty J-ové dnem doručení dotyčného usnesení nejvyššího soudu, totiž dnem 18. dubna 1919. Dle § 409 odst. 3 c. ř. s. počínají lhůty k plnění dnem po nastalé právní moci rozsudku. V tomto případě končila tedy 14denní lhůta k plnění dnem 2. května 1919 včetně. Vymáhající věřitelka Františka R-ová podala však exekuční žádost již dne 24. dubna 1919, tedy již šestý den po nastalé právní moci uvedeného rozsudku. Exekuční návrh měl proto jako předčasný býti zamítnut.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky, změnil usnesení rekursního soudu a obnovil usnesení prvního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

Dovolání Bertý J-ové proti rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně jako soudu odvolacího ze dne 11. prosince 1919, bylo usnesením nejvyššího soudu ze dne 1. dubna 1919, doručeným oběma sporným stranám dne 18. dubna 1919, jako opožděné odmítnuto, nikoliv tedy věcně vyřízeno. Tím nastal ten účinek, jako by odvolání vůbec nebylo podáno, tedy jako by rozsudku odvolacího soudu nebylo bývalo odporováno. V tom případě však dlužno po rozumu § 409 c. ř. s. počítati lhůtu k splnění závazku, v rozsudku uloženého, ode dne po doručení rozsudku, jemuž nebylo odporováno, osobě k plnění povinné (viz dobrozdání nejvyššího soudního dvoru k § 409 c. ř. s.). Doručení to stalo se dne 24. prosince 1918. Lhůta k plnění končila tedy dle toho, co bylo řečeno, dnem 7. ledna 1919. Jelikož pak exekuční návrh podán byl dne 24. dubna 1919, jest na bíledni, že v den, kdy exekuční návrh byl podán, lhůta k plnění již dávno prošla.

Čís. 231.

Do sedmileté praxe kandidátů advokacie jest započítati celou vojenskou službu kandidáta bez rozdílu, zda konána byla přede dnem platnosti nařízení ze dne 21. srpna 1916, čís. 268 ř. z., či po něm.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, R II 85/19.)

Advokátní komora v Brně započetla kandidátu advokacie Dr. Erichu F., jenž žádal, by mu celá jeho činná služba vojenská byla započtena, z doby od 1. srpna 1914 do 26. srpna 1916 pouze dobu od 1. srpna 1914 do 31. prosince 1914, pak šest měsíců za rok 1915 a šest měsíců za rok 1916 až do 26. srpna 1916, dále pak dobu od 26. srpna počínajíc celou. Vrchní zemský soud v Brně nevyhověl odvolání zmíněného kandidáta a to z těchto důvodů: Stěžovatel, jenž konal činnou službu vojenskou v době od 1. srpna 1914 do 18. listopadu 1918, žádal neprávem, by mu celá tato doba byla vpočítána do advokátní praxe. § 3 čís. 1 min. nař. ze dne 21. srpna 1916 čís. 268 ř. z., jež bylo vydáno dne 25. srpna 1916 a ihned počalo působiti, stanoví, že jest čítati vojenskou službu do sedmileté praxe (§ 2 adv. ř.). Není pochyby o tom, že musí, 26. srpnem 1916 počínajíc, býti vpočítána kandidátu advokacie vojenská služba plně do praxe. Jinak jest však rozhodnouti, pokud jde o vojenskou službu kandidáta advokacie, již konal před 26. srpnem 1916. Poněvadž citované min. nař. nepůsobí zpět, možno započítati tuto vojenskou službu jen dle dosud platného zákona ze dne 12. července 1913 čís. 139 ř. z. Skutečně stanoví § 9 citovaného min. nař., že nároky na započtení, jež vzešly dle citovaného zákona, zůstávají netknutými, a nemělo by tudíž ustanovení to smyslu, kdyby zmíněné min. nař. bylo chtělo připustiti bezvýjimečné započtení celé doby, od počátku války, již ztrávil kandidát advokacie ve službě vojenské.